

FOLK OG LAND

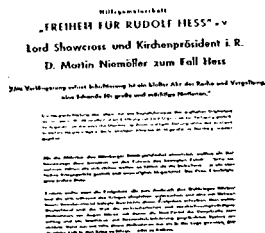
NR. 22 — 16. ÅRGANG

LØRDAG 11. NOVEMBER 1967

LØSSALG 1 KRONE

Når åpner selle syv seg?

INTERNASJONAL AKSJON TIL FORDEL FOR
RUDOLF HESS

En serie av flyveblader som gjen-
ga den britiske Nürnbergdommers
Lord Shawcross og kirkepresident i R.
D. Martin Niemöller zum Fall Hess
«Die Weltöffentlichkeit ist sich bewusst, dass die Sache und die Verurteilung
des Schicksals der großen und wichtigen Menschen»

Der er nu dannet en forening med navn «Freiheit für Rudolf Hess», en foreningsstiftelse som har vakt stor oppmerksomhet også utenfor Tysklands grenser. I mellomtiden er den tredje Hess-bok «Antwort aus Zelle sieben» utkommet og kan bestilles gjennom FOLK OG LANDS BOKTJENESTE (Pris kr. 34 innb.)

Nevnte forening har utarbeidet etterfølgende erklæring, som en rekke kjente personer i og utenfor Tyskland har underskrevet. Teksten lyder i norsk oversettelse:

«I firemaktsfengslet i Berlin-Spandau avsluttet 1. oktober 1967 den fortsatt innesperrede tidligere riksmarskalk Rudolf Hess et år i absolutt ensomhet. Det er hans 4. leveår, det 27. som fange.

Nürnbergdomstolen frifant uttrykkelig i året 1946 Hess for anklagen om å ha begått krigsforbrytelser og forbrytelser mot menneskeheten. Dommefellelsen ble utelukkende begrunnet med den historisk-politiske bebreidelse at han hadde medvirket til forberedelse og gjennomføring av angrepskriger. Undertegnede avholder seg fra en drøftelse av denne beskyldning, de bedømmer tilfellet Hess ut fra år 1967's humane aspekter og bekjenner seg til den oppfatning at denne fange rikelig har oppfylt det mål av personlig lidelse som ble pålagt ham.

De mener også at opprettelsen av en politisk fengselsanstalt ved fire stormakter bare for å overvåke en oldings langsomme død er uverdigg vår tidsalder som

kjemper for menneskelighetens gjennombrudd.

Likeoverfor de store verdenspolitiske anliggender som de daglig må vie sin oppmerksomhet, kan «tilfellet Hess» synes av liten betydning for de impliserte regjeringer — og dog kan denne utfordring av menneskelige følelser få tragisk betydning hvis det ikke i rette tid blir trukket den vennlige sluttstrekk som undertegnede oppfordrer til.»

Erklæringen er undertegnet bl. a. av:

Jean A nouilh, forfatter, Paris, Robert Bach, Superintendent i R., Bochum, Dr. habil. Gerhard Baumann, sjefredaktør, Bonn, Lord Boothby, K. B. E., LL.D., London, professor Dr. Georg Burckhardt, Unterwieschen, J. Bruce-Gardyne, M. P., London, James Davidson, M. V. O., M. P., London, Sefton Delmer, publisist, London, professor Dr. Josef Eberle, forlegger, Stuttgart, Josef Ertl, M. d. B., Bonn, Michael Foot, M. P., London, Gertrud Frein v. le Fort, forfatterinne, Oberstdorf, André Franco is-Poncet, fhv. sendemann, Paris, professor Dr. Ludwig Freund, Hannover, Dr. Gerhard Frey, sjef-

Synbart på lang avstand er det på en høyde ved Hartbeestportdamm i nærheten av Pretoria i Sør-Afrika reist et stort, sort basaltkors til ære for boergeneralen Schoeman. På en minnetavle kan man lese: «Grusomt er seerens og frihetsskjemperens lodd. Hans ensomme vei fører gjennom Getsemane til Golgata, tenk på Petain, tenk på Hess — Vi for vår del ville gjerne ha tilføyet: tenk på Quisling ...

ÅPENT BREV TIL AASE LIONÆS:

Vedrørende norske anklager mot Hellas

FRA HARRY LINDSTRØM

II

Når norske parlamentarikere nå reiser ut i verden for å redde demokratiet — og derved opptrer som vismenn eller modige krigere i korstog mot enhver fare som truer demokratiet, bør disse parlamentarikere huske noen få episoder i vår historie. De bør huske og ta med seg og ta hensyn til følgende:

1. Etter at kongeriket Norge den 9. april 1940 var angrepet av den tyske krigsmakt som kom britiske styrker i forkjøpet, og hvor kongeriket Norge var fullstendig uforberedt takket være en utenriksledelse som ikke maktet sin oppgave, og etter at tyskerne i løpet av noen timer hadde besatt de største byer i Norge, gav Stortingets medlemmer Kongen og hans regjering fullmakt til å fortsette krigen også utenfor landets grenser.)*

*) Det er nok en misforståelse av Lindstrøm at Stortinget har gitt kong Haakon og hans regjering noen fullmakt til å «fortsette krigen også utenfor landets grenser.» Hvis det er den tilsynelatende uodelige «Elverumfullmakten» han tenker på, så er det for det første aldri gitt noen slik fullmakt ut over den i Grunnloven fastsatte — og Stortinget hadde heller ingen konstitusjonell adgang til det — og

Hvorfor så taus?

for det annet snakket Stortinget naturligvis ikke om å fortsette en krig som først ble erklært mange uker senere — og da av tyskerne. Det Stortinget faktisk vedtok var å ta opp forhandlinger med tyskerne, et vedtak kongen og hans utenriksminister satte seg ut over.

2. To måneder senere stemte 80 av 130 forsamlede stortingsrepresentanter — parlamentarikere for at Kongen skulle avsettes og hans regjering skulle opphøre å være landets regjering. Ingen parlamentariker er av den grunn anklaget, dømt eller henrettet.

3. Mens krigen raste ble det i London laget en lov om landssvik. Loven ble først kunngjort etter krigen, men handlinger utført gjennom krigstiden ble bedømt og straff tilmålt på grunnlag av denne tilbakevirkende lov. Denne lov ble gitt tilbakevirkende kraft — i strid med den regel som har funnet sitt uttrykk i menneskerettighetskonvensjonen av 4. november 1950, art. 7.

4. Videre instituerte vi i dette land et kollektivt økonomisk ansvar for medlemmer av et politisk parti som før krigen var lovlig, og som var ledet av en forsvarsminister av en borgerlig regjering før krigen. Det kollektive ansvar omfattet de skader som var oppstått som følge av krigen. I alle siviliserte land forsøker man alltid å finne en årsaks-sammenheng mellom handling og skade før man kan pålegge økonomiske ansvar.

Fru Lionæs. I Hellas i dag har man ikke våget å lage lover med tilbakevirkende kraft, og man har heller ikke våget å pålegge kollektivt ansvar på medlemmene av de politiske partier som hadde ført Hellas opp i tårnhøye økonomiske vanskeligheter.

«Militærjuntaen» høyst sivil
Når man stadig skraker opp
(Forts. side 2)

redaktør, München, Max G ü d e, advokat, M. d. B., Bonn, professor Dr. Otto H a h n, Göttingen, Bernt von H e i s e l e r, forfatter, Degerndorf, professor W. H e i s e n b e r g, München, Hans H e y c k, forfatter, Bernau (Chiemsee), Dr. Kurt H i l l e r, forfatter Hamburg, professor Dr. P. R. H o f s t ä t t e r, Hamburg, Dr. Harald H o r t i g, Kingston (Canada), Dr. theol. Werner J e n t s c h, Bochum, Ernst J ü n g e r, forfatter, W i l f l i n g e n, Dr. Hans G r a f L e h n d o r f, Bad Godesberg, Ernst L e m m e r, fhv. Bundesminister, Bonn, Landesbischof D. Dr. L i l j e, Hannover, Dr. Gerhard M a y, biskop, Wien, professor Dr. H. J. v o n M e r k a t z, M. d. B., fhv. Bundes-

Den ensomme fange i Spandau

(Forts. side 2)

Vedrørende norske - -

(Forts. fra side 1.)

om den greske militærjunta, burde man kanskje fortelle at denne «militærjunta» består av 19 medlemmer, hvorav 14 er sivile. Av disse 14 sivile var 4 dommere i Høyesterett, en riksadvokat og en viseriksadvokat.

Man må søke lenge i norsk historie for å finne en regjering som i faglig kompetanse stod bedre enn den nåværende greske regjering. Våre regjeringer etter krigen 1940—45 tåler ingen sammenligning. De vil alle bli regnet som middelmådige.

Hva med de politiske fanger i Norge?

En av anklagene mot den greske regjering i dag er at de fangene som er holdt i varetekt, bare får 1850 kalorier pr. dag i føde. Fru Lionæs! Kjenner De til at våre politiske fanger etter 1945 ikke fikk 1000 kalorier pr. dag, og har De noen gang undersøkt hvilken mat de fikk og hvorledes de fikk den?

Sammenligningsbilledet Norge—Hellas ville ikke være fullstendig dersom vi unnlot å fortelle litt om rettergangen mot våre politiske fanger etter krigen. La oss ta en sak — nemlig Quisling-saken. Om denne sak vet vi at:

1. Quisling ble dømt til døden av en lagmannsrett, hvor formannen var en av Quislings bitreste fiender under krigen.
2. Quisling ble videre dømt til døden av Høyesterett, hvor formannen var en justitiarius som i april dagene 1940 stod i radio og takket Quisling for hans store innsats for fedrelandet i de dager.

Hvorfor gjøres ikke uretten god igjen?

Nå vil De og sikkert mange andre si at dette var krigen og følgene av den. Vi gjorde feil den gang, det innrømmer vi, men det gjelder ikke dagens Norge. For det første er det å bemerke at dersom man nå er enige om at man gjorde feil den gang, burde man ikke i anstendighetens — om ikke i demokratiets — navn rette på feilene og gjøre urett god igjen?

Et ferskt eksempel som presen tier om.

Men sådan urett skjer den dag i dag. Jeg skal nevne et eksempel som bare er noen dager gammelt:

En ung mann begynte i 1956 i elektrikerlære for å skaffe seg et yrke. Han fikk ansettelse som lærling etter de lover og reglementer som den gang gjaldt. Fagforeningen tvang ham ut av arbeidet, og i et rundskriv truet

den med boikott av de fagorganiserte som våget å hjelpe eller ha noen forbindelse med lærlingen. Den unge lærling anla sak mot fagforeningen og tapte for byretten. Han anket til lagmannsretten, men tapte også der. For ca. et og et halvt år siden kom den unge mann i kontakt med en annen som tidligere hadde stiftet bekjentskap med det norske rettsvesen. Av denne fikk den unge mann det råd å bygge et så høyt gjerde av fakta omkring retten at den ikke kunne komme over gjerdet, eller dersom man skulle forsøke å smyge under, ville man bli så skitten at alle ville se det. Saken gikk så til Høyesterett, og det utrolige hendte. Fagforeningen som var tilsluttet Landsorganisasjonen, tapte og den unge lærling vant med 3 mot 2 stemmer og ble tilkjent en erstatning på kr. 20 000.

Selvsagt har ingen avis i dette land omtalt denne dommen, og kringkastingen har heller ikke verdig det den omtale, men det interesserer oss ikke i denne forbindelse. Det som interesserer oss er dette:

Hvem var mindretallet. Hvilke dommere i Høyesterett stemte i denne dom for at fagforeningen som var tilsluttet Landsorganisasjonen, skulle frikjennes. Hold Dem fast:

1. Den ene dommer i mindretallet var O. C. Gundersen, justisminister i Landsorganisasjonens og arbeiderpartiets regjering eller Gerhardsen-regjeringen.
2. Den annen dommer i mindretallet var tidligere departementsråd Rolv Ryssdal, som hadde vært departementsråd i Justisdepartementet i den tid O. C. Gundersen var statsråd eller justisminister.

Ikke nok med det. Den unge lærling henvendte seg for en tid siden til h. r. advokat Signe Ryssdal, kone til høyesterettsdommer Ryssdal, og bad henne hjelpe seg med saken. Etter å ha hatt sakens dokumenter en tid, meddelte hun at hun ikke kunne påta seg saken, idet lærlingens krav ikke hadde noe grunnlag.

(Forts. side 7)

ANNELIESE PAROW TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v/Lademoen kirke - Voldsminde

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsvn. 5 — Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 — Oslo

75 ÅR

har cand. oecon. Leif Sundt nettopp fylt og vi vil gjerne sende ham vår og lesernes hilsen og takk i den anledning. For Leif Sundt har vært en skattet og flittig medarbeider i bladet vårt opp gjennom årene.

Sundt har vært en ivrig og ubøyelig samfunnsforsker som har ydet verdifulle bidrag til å trekke opp konturene av det som engang kommer til å bli den historiske sannhet om den ulykke som rammet Norge i 1940 og de etterfølgende okkupasjonsår. Men så er han da også sønn av FARMANDS grunnlegger og sønnesønn av selveste Eilert Sundt, den landskjente sosiale forsker.

Julehilsen?

Siste nummer av FOLK OG LAND i dette året kommer i første halvdel av desember. Senere får vi ikke sendt bladet i posten. Det blir til gjengjeld et stort og innholdsrikt nummer på hele 24 sider, altså tre ganger så stort som et vanlig nummer.

Vi har tenkt oss at mange av våre lesere kanskje kan være interessert i å bruke dette nummer som en julehilsen, og våre abonnenter kan derfor få bestilt 5 eksemplarer ekstra for bare kr. 10, fritt tilsendt.

Pengene må imidlertid da sendes oss på forskudd sammen med bestillingen og av hensyn til opplagets størrelse må vi ha mottatt bestillingene innen 1. desember.

Også nye abonnenter som innbetaler bladpengene for 1968 innen årets utgang vil motta julenumret og kan — såfremt de betaler innen 1. desember — også bestille ekstreksemplarer av julenumret som nevnt ovenfor for tidligere abonnenter.

Vanlig løssalgspris for julenumret blir kr. 3,—.

Er De interessert, så husk altså å bestille i tide!

Selle syv - -

minister, Bonn, Willy Müller, M. d. B., Bonn, Kirchenpräsident i. R.D.M. Niemöller, Wiesbaden, Francis Noel-Baker, M. P., London, professor W. P. J. Pompe, Utrecht, Lord Robertson of Oakridge House of Lords, London, David M. Robinson (CVJM), London, D. Andreas Rohrer, erkebiskop, Primas Germania, Salzburg, Lord Russell of Liverpool, House of Lords, London, Lord Sandford, D. S. C., House of Lords, London, pastor Georges Schantz, Strassburg, professor Dr. Hans Joachim Schoeps, Erlangen, professor A. J. P. Taylor, Oxford, Edward Taylor, M. A., M. P., London, Friedrich Franz v. Unruh, forfatter Merzhausen, Kurt Wessel, sjefredaktør, München, Ben Whitaker, M. P. London, Dr. Michael Winstanley, M. P., London, Dr. Giselher Wirsing, sjefredaktør, Stuttgart, B. Prinz zu Wittgenstein, Laasphe, Bishop of Wollwich, England, Siegfried Zoglmann, M. d. B., Bonn.

En legger merke til at en lang rekke britiske parlamentsmedlemmer og overhusmedlemmer, samt en rekke medlemmer av den tyske Bundestag har undertegnet. En legger kanskje også merke til at det ikke finnes et eneste skandinaviske navn tiltross for den berømmelige humane innstilling i Skandinavia, som jo mener seg å fungere som en slags moralsk verdenssamvittighet. Men det skyldes kanskje at en her ikke har vært oppmerksom på aksjonen? Isåfall gjør vi hermed de gode norske demokrater oppmerksom på anledningen til for en gangs skyld å være med på å gjøre en virkelig innsats for humaniteten. Og så iler de vel til både de brave norske statskirkemenn, de lege institusjoner, den forsonlige pater Rieber-Mohn, og naturligvis de geskjeftige norske partipolitikere med Hellasfarerne i spissen.

En av de britiske undertegnere er publisisten Sefton Delmer, verdenskjent som antitysk propagandist og derfor også introdusert på bokmarkedet av et norsk forlag. Så når han går foran tør kanskje nordmenn gå etter? Sefton Delmer uttalte 2. oktober i et fjernsynsintervju, som også ble overført til Tyskland, men naturligvis ikke til det norske fjernsyn som ellers synes å være så opprødd med stoff til sin dagsnyttssending, at hvis det gikk som han ønsket, så ville han i en av de måneder da

engelske mannskaper overtok bevakningen av fengselet i Spandau ganske enkelt åpne døren til selle 7 og hoveddøren for Rudolf Hess. Og de som var mot det, sa Delmer foran fjernsynskameraet, ville han gi en god dag i.

Den dypeste årsak

Mon tro om ikke den dypeste årsak til forfølgelsen av oss NS-medlemmer er å søke på det politiske plan? Det ser en i og med at de som ikke hørte til partiet ikke ble straffet, selv om de aldri så mye «bistod fienden». De mange tusen tyskerarbeidere er eksempel nok.

NS reiste en absolutt front mot kommunismen og der ligger nok hunden begravet. Før krigen ble partiet hatet og mistenkeliggjort på grunn av dette. Og få kjente kommunismen og dens vesen så godt som Quisling. Dette var en torn i øyet på de mest radikale av de radikale. Nå er folket på vei inn i kommunismen, det suges med av en mektig, men stille flytende strøm uten selv å være klar over det. Det er blitt moderne å være radikal, lengst mulig til venstre for venstre. En vakker dag har kommunismen seiret, kanskje til stor forferdelse for mange, men for sent til å snu. Da nytter det lite å angre.

Olga Bjoner

CANADA

Sjefen for det såkalte Parti de l'Unité Nationale du Canada, Adrien Arcand, er død, 68 år gammel. «Serviam», som er bevegelsens offisielle talerør, legger vekt på at han var en av de få nasjonalistledere som levde lenge nok til å få en naturlig død.

Arcand var selv grunnleggeren av Unionspartiet i Canada samt dets ideolog. Partiet står i opposisjon til den jødiske infiltrasjon i nord-amerikansk politikk og går inn for en «horizontal» nasjonalisme.

Månadsbladet FRIHUG

Frissinna tidtrøyt- og opplysningsblad. Fritt ordskifte om NS, rettsoppgjøret m.m. Fylgjetonger om Hanzafolket, Jack London (ill.), sjöromanar m.m. Arspris kr. 25,—.

Postgiro for bladp. 80 821.
Utgjevar: Erling Seim, Kinn

LØRDAG 11. NOVEMBER 1967

Vedrørende norske anklager —

(Forts. fra side 2)

Vi opplever altså at fagforeningen — tilknyttet Landsorganisasjonen — ble dømt mot 2 stemmer, og disse 2 stemmer er statsråden i den siste arbeiderpartiregjering og hans departementsråd. Det forelåg en rekke reglementer

og lover som gjaldt akkurat dette saksforhold.

Fru Lionæs! Her i vårt land er det fare på ferde. Det heter så vakkert i lovverket vårt at dersom det foreligger særlige omstendigheter, som er av en sådan art at de er skik-

ket til å svekke tilliden til hans, dommerens, uholdethet, kan han ikke være dommer.

«Det mest rettsløse menneske i dette land»

Jeg skal så si noen ord om det som har ligget meg på hjertet i de siste 4 år. Jeg er, som De sikkert skjønner, det mest rettsløse menneske i dette lands historie, landsvikoppgjøret iberegnet. I 4 år har jeg vært et jaget vilt, som alle og enhver kunne skyte på eller i hvert fall forsøke å ødelegge. Jan. 1963 ble jeg rammet av en hjerne-skade og hadde vanskelig for å klare meg. Jeg var byråsjef i Industridepartementet og hadde dessuten 15 andre oppgaver å ivareta. Blant annet skulle jeg avvike noen bergverk. Videre har jeg fått ansvaret — og det tar jeg gjerne — for planleggingen av Koksverkets anlegg i Mo. Jeg har alene og sammen med mine kolleger forvaltet hundrer av millioner i denne tid. Det har ennå ikke lyktes noe politikk på egen hånd eller etter opplegg fra politikere å finne et eneste tilfelle hvor Harry Lindstrøm eller noen av hans kolleger noen gang har mottatt den minste gave i forbindelse med sine arbeider. Men aksjonen ble satt i gang. Mer hjerteløse og mer umenneskelig kunne vel neppe noen aksjon være. Mer nedverdiggende kunne intet menneske bli behandlet. Kronvitnet mot meg var en — godt sekundert av en strebende popadvokat.

Fire år etter at aksjonen var satt i gang holder man fremdeles på mot dette alene stående menneske Harry Lindstrøm, men denne Harry Lindstrøm behøver ingen hjelp.

Efter at man har brutt hver eneste menneskerettighet som kunne brytes, og efter at man har benyttet seg av alle de underfundigheter som kunne oppfinnes, har det lyktes å få dømt Harry Lindstrøm til straff og til å betale staten en erstatning på kr. 90 000, fordi Harry Lindstrøm ikke fikk tilstrekkelig for det skrap han solgte. Dette var hans forbrytelse, og det var grunnlaget for aksjonen mot ham. La oss nå se på hvorledes man fikk felt ham:

1. I den lagrette som skulle felle ham, satt det et medlem som bad Harry Lindstrøm å skaffe bevis for at han — Harry Lindstrøm — ikke hadde stemt ved noe valg.

2. I den samme lagrette satt et annet medlem som var gudbarn til en aviseier, som

Harry Lindstrøm hadde saksøkt i 4 forskjellige straffesaker for grove æreskrenkelser.

3. Statsadvokaten fant det åpenbart nødvendig å holde tilbake og derved underslå kvitteringer for ca. kr. 30 000.

4. Rettens og politiets revisor, som var en og samme person, opplyste i åpent rettsmøte at regnskapene for A/S Vaddas Gruber var ødelagt av væte, mens regnskapene ble funnet av Harry Lindstrøm i den aller beste orden der hvor de hadde vært oppbevart de siste 10—15 år.

5. Riksadvokaten gjorde fortløpt forsøk på å få Harry Lindstrøm underkastet rettspsykiatrisk undersøkelse. Det ville da ha vært enkelt å få ham erklært syk og sperret inne, men ingen lege ville delta i det.

6. Jeg sender Dem avskrift av mine brev til Riksadvokaten av 26. mai 1967, bilag 1, Ombudsmannen av 27. juni 1967, bilag 2, Høyesterett av 30. juli 1967, bilag 3, Ombudsmannen av 13. september 1967, bilag 4.

Jeg ble opprinnelig forhindret i å få disse brev lagt frem i Høyesterett.

7. Harry Lindstrøm er felt for grov utroskap da det «for-svant» 4 brakker fra Vaddas, et sted som ligger ca. 2 000 km fra Oslo. Han ble også dømt til å betale staten en erstatning på kr. 3 000 for brakken. Så viste det seg at 2 av brakken fremdeles står i Vaddas på statens eiendom. Selvsagt gjorde ikke det noe for rett og lagrette.

Hva med Statens Bygge- og eiendomsdirektorat?

Når De så av mitt brev til Ombudsmannen av 27. juni 1967 får det å vite at Statens Bygge- og eiendomsdirektorat har avhendt statsbygninger til en verdi av langt mer enn en million gratis, dog slik at staten har tatt alle ugifter, men ikke fått noen inntekter, kan De som alle andre spørre hvilken standard man her har lagt til grunn.

8. Politiet ønsket vitner og avkrevet flere forklaringer — til vitnene var så trette at de kunne skrive under på hva som helst, dog slik at forklaringene stemte med politiets opplegg.

9. Av mitt brev til Ombudsmannen av 13. september 1967, vil De se hvorledes det politiske norske politi etterforsker industrisaker. Kunne

ikke De, fru Lionæs, stille det — gjerne grunnitt — spørsmål i Stortinget:

Hvilken økonomisk forbindelse er det mellom kriminalpolitiet i Oslo og de to britiske firmaer som ikke fikk anbudet på koksverket, og så kunne De hen-vise til det spørreskjema som jeg behandler i mitt brev?

10. Tross utallige anmodninger lyktes det meg aldri å få utlevert de dokumenter som skulle anvendes mot meg. Jeg fikk først se dem dagen før jeg skulle svare for meg i retten.

11. Når kronvitnet skulle forklare seg, måtte forklaringen avgis for lukkede dører fordi kronvitnet var så nervøs.

12. Politiet tillot seg å vise frem og lese opp mine private brev, hvor et vitne var omtalt, for dette vitne.

13. Da politiet satte i gang aksjonen mot meg, efter opplegg fra Gerhardson-regjeringen og tilskyndet av landets presse, tok det fra meg alle de dokumenter jeg hadde i mitt hjem, deriblant mine matematikkoppgaver, mine notater om folkerettsstudier, notater om hungersnød, om politikk og selvsagt alle dokumenter som jeg kunne ha brukt i mitt forsvar.

14. Mitt pass ble fratatt meg høsten 1963 uten noen form for rettslig eller lovlig hjemmel. Først 1 år senere fikk politiet rettens kjennelse for at passet kunne innndras, men for det mellomliggende tidsrom fantes ingen hjemmel for inn-dragelse av passet.

La meg så til slutt få si Dem. Man snakker så ofte i dette land om at en fattig eller ikke formuende anklaget har fritt forsvar. Så vakkert heter det. La meg få si Dem at jeg til mitt forsvar til nå har brukt mer enn kr. 100 000.

Videre er De kjent med at jeg var embetsmann. Jeg hadde vært 14 år i statens pensjonskasse og dessuten hadde jeg vært syketrygdet fra 1930. Jeg har til dags dato ikke fått en øre i syketrygd eller pensjonstrygd. Til tross for at jeg har vært meget syk.

Dette brevet er skrevet på norsk, tysk, engelsk og fransk. Det er videre oversatt til gresk. Det vil bli sendt til Europarådets medlemmer og dessuten til andre menn og kvinner i dette og fremmede land, som er interessert i en faktisk fremstilling av forhold som er søkt holdt skjult gjennom lange tider. Det er nå på tide at de rettsløse i

(Forts. side 8)

mordet på minister Schancke, dette fine og elskelige menneske, ble noe av det verste for ham å komme i gjeninnom. Men kom han igjen om det? Det er meget som tyder på at han aldri kom over minnene fra de mørke, dystre år. Som så mange av oss trodde han imidlertid til å begynne med på at en s.k. lbakevenden til samfunnet ikke alene var mulig, men endog sikker. Og likeledes som mange av oss ville han ikke tro at det under krigen kunstig oppkonstruerte hat skulle holdes fortsatt i live. Men den evinnelige, bunnsløse hets gjen-nom alle massepåvirkningsmedia fikk ham til å se sannheten i øynene. Våre fremste kulturpersonligheter ble forfulgt med en rask som ruset ham i hans innerste. Kunstnerne ble nedvurdert på den mest gemene måte, og alt ble gjort som gjøres kunne for å utestenge dem fra radio, aviser, teatre, film osv. Morderne fra 1945 kalte en av våre bekjente nylig våre politiske fiender. Med det tenkte han ikke først og fremst på deres dødsdommer og henrettelser, men like meget på de andre metoder hvormed de drev sitt makabre håndverk. Den økonomiske ostrachisme og de ustanselige forfølgelser var ofte like effektiv. Hvor mange av våre følsomme kamerater er ikke bukket under, revet bort enge før tiden.

Den som kjente Arne nøve kunne kanskje tro at intet var i veien. Han møtte alle med sitt lyse smil og sin uforanderlige vennlighet og han hadde den vidunderlige evne alltid å virke stimulerende og oppmuntrende. Ikke så å forstå at han et øyeblikk innlot seg på å rose-male situasjonen han så tingene som de var. Men han hadde det sinnets overskudd, den menneskelige varme og godhet som han på en forunderlig måte overførte til dem som la sine sorger og bekymringer frem for ham. Det var som man alltid fikk styrket fra et samvær med ham.

Allikevel kunne vi som kjente ham best, ikke unnlate å konstatere at han var en merket mann, og som det gikk mange av våre mest verdifulle kamerater ble han

et bytte for sykdom som han aldri klarte å overvinne. Flere års lidelser lenket ham til stolen og sengen, og det ene sykehusopphold fulgte etter det annet. Men som det overskuddsmenneske han var, alltid var han lys og munter når vi besøkte ham. Vi glemmer ikke da vi siste gang var hos ham på sykehuset, det strålende avskjedssmil han sendte oss. Neste dag var han død.

Det ene inntrykk følger etter det annet når vi tenker på vår kjære venn. Vi ser ham for oss slik han en solskinnsdag sto på verandaen til sin beskjedne bolig oppe i Drøbakåsen. Med armen rundt sin elskede hustru speider han ut over Oslofjorden. Og vi tenker: Gudskjelov at det finnes slike mennesker til.

Ved en minnestund etter begravelsen leste en av hans venner Helge Rodes skjønn-dikt ved Sigbjørn Obstfelders død. Det var som det skulle være skrevet til vår Arne. Vi hitsetter:

«Akk stillbet!
Han var ingen plaprende tunge.
Ingen penn som stoyet på papiret
tilfreds over små påfund
og gevinsten som de giver
og bifaldet fra flane og forlojede
tunger.

Han levde under evige tankers høye
hvelving,
ikke på døgnets summende gater.

Akk stillbet!
Han kjente de store byers belvete,
men han elsket skjønnheten,
den fine gullrød i den store
mørke vevning.

Han elsket blomstenes søte åsyn
som smiler: der er noget godt!
Og kvinnes dype blikk
som åpner en avgrunn av omhet
og lover vennskap og fortrolighet
uten grense.

Og en manns tause håndtrykk.
Og månen som lyster på sølvsko
over sorte vanne.
Og stjernenes høye alvor.
Og morgenrøden over havet
elsket han,

morgenrøden der visler liflig inn
i vårt hjerte

så det sitrende åpner seg
som en søtlandende duggrønt rose.
Og musikken elsket han.

Musikken der likesom sjelen er
uten form og mål og måte.

Han elsket skjønnheten.
Livets anelsesfulle salighet,
Dødens fornekter.»

RELATOR

Vedrørende norske . .

(Forts. fra side 7)

dette land får den hjelp de skal ha som mennesker — av nettopp Europakommisjonen for menneskerettigheter. Jeg er en av disse rettsløse, men jeg akter å skaffe meg min rett uten hjelp fra noen.

«Denne rettsløse aksjon mot meg»

Det er nå 4 år siden pøbelveldet i dette land begynte sin aksjon mot meg. Selv fra prekestolen ble jeg en julehelg angrepet av en høytstående prestemann. Jeg hadde aldri snakket med denne prest og selvsagt heller aldri angrepet ham. Det var karakteristisk for hans stand at han måtte angripe meg mens jeg ikke kunne forsvare meg. At han senere talte om humanitet og menneskelighet, er ikke annet enn det man må forlange han skal gjøre for sin lønn.

Det har ofte forbauset meg at de rådende i Norge måtte sette i gang denne vettløse aksjon mot meg. Av landets 160 aviser måtte jeg innlede rettslige skritt mot 124. Skandalen er ikke som mange tror at jeg har saksøkt disse aviser, men at det måtte være nødvendig. Det gjenstår ennå å føre sak mot ca. 70 aviser og enkeltpersoner. Først begynte disse gjenstående borgerlige aviser sitt forsvar med påstand om at de skulle bevise det de hadde skrevet — som sant. Nå har disse aviser hatt 4 år til å føre disse bevis, men ikke en eneste har maktet å føre bevis for en eneste påstand. Korrumpert pressen i alle land, dersom den skriver noe den vet er uriktig, eller skriver etter befaling eller opplegg, og så nekter å korrigere det skrevne når den ikke kan bevise det.

En million som har lidt urett

Hvordan tror De, stortingsrepresentant fru Lionæs, det vil gå når kongeriket Norge engang om ikke så lenge blir angrepet i en krig. Vi er det svakeste og mest upålitelige ledd i Nato-forsvaret. Vi er innvendig råtnet opp og blant oss er det minst en million voksne mennesker som har lidt urett i dette landet, men som ikke våger å skrike opp. Når anledningen bys, vil de si fra på sin måte. Når så politikerne roper om hjelp, hva tror De da vil skje. Tror de virkelig at vi rettsløse kommer å storme til for å forsvare systemet?

Jeg ber Dem ikke om noen form for hjelp. De og Deres parlamentarikerevenner kunne høsten 1963 og våren 1964 ha besøkt Harry Lindstrøm i hans eneselle for å se hvordan han hadde det.

Han hadde forbud mot å høre nyheter, lese aviser, sende og motta brev. Han hadde vakt over seg dag og natt. Det siste gjorde selvsagt ikke det minste. I løpet av vakttiden var vaktene enige med meg i at make til råtenskap hadde man aldri hørt om og langt mindre vært vitne til.

Sovjetsoldat -

(Forts. fra side 4.)

Da vi kikket ut ble vi vitne til en redselsfull scene.

Området som hadde vært så trivelig og som hadde sett så velstelt ut med små koselege hus, så ikke ut i det hele tatt. Flere hus var styrt sammen og alt, fløt av murblokker og kalkstøv. Sikkert var mange mennesker omkommet, for hist og her var det merker etter blod. Noen trær var revet opp mens andre sto igjen og deler av mennesker var slengt opp på årenene, undertiden hele lik.

Jeg tok i all hast avskjed med Akime, som tatarpiken het, og skynte meg for å nå frem til vårt hovedkvarter for Arbeidsbaalljonen. På veien observerte jeg nye redselsfulle scener, langt verre enn dem vi hadde sett fra kafeen. Hus var totalt ødelagt og i et kvartal med forretningsbygg var alle vinduene blitt knust. Hist og her kunne man se folk som gråt og bar bort døde og sårede.

Tyskerne selv led også sterkt under den skrekkelige bombingene, da sovjetflyvernes oppgave tydeligvis var å ramme det tyske marinesenter og militære baser, som var å finne i byen. Folk her trodde at tyskerne hadde hatt nesten like mange ofre som sivilbefolkningen, for deres militære redningsmannskaper var travelt opptatt med å lete i ruinene etter ofre fra bombingene.

Jeg fant sykkelene, som jeg hadde lånt, stående der uskadet og kjørte tilbake langs den samme vei som strakte seg langs svartehavskysten hvor sjøen smeltet sammen med den evige blå himmel. Veien førte frem til arbeidskompaniet og i den hete augustsolens varme følte jeg meg faktisk brennt i ansiktet og svetten gjorde meg dyvåt.

På veien støtte jeg på folk som ikke syntes å bry seg om noesomhelst. De så likegyldig på alt det redselsfulle som inntraff for bare en snau halvtime siden. Med det samme humør som vanlig drev de sin forretningsvirksomhet i basaren og i de handelsbodene som ikke var blitt rammet av bombene. Og det er rart med det, mat må man ha likegyldig hva som hender.

JØDISK IMPERIALISME

Israels statsminister, Levi Eshkol, oppfordrer nå til masseinnvandring av jøder til Israel. Han har erklært at Israels stilling ville vært en langt annen under juni-krigen, hvis landet hadde hatt fire millioner innbyggere i stedet for som nå, to og en halv. Som om ikke jødene var sterke nok til å angripe de uforberedte araberlandene.

Det har vist seg de senere år at Israels befolkning har minket i stedet for å øke. Dette til tross for organisert innflytting fra andre land med jødisk bosetting. Dette skulle tyde på at innbyggerne i Israel ikke har kunnet finne seg til rette i en stat ombygget så å si etter kommunistisk mønster.

Nå har Eshkol gått sterkt inn for jødisk bosetting i de arabiskbefolkede områder i øst-Jerusalem, angivelig for «å vinne freden». Av dette fremgår at Israel fortsatt er sterkt imperialistisk og vil trenge araberne bort fra områder, hvor de har bodd i nærmere to tusen år.

Hvis jødene virkelig ønsker å leve i fred med sine naboer, bør de hurtigst mulig trekke seg tilbake til sine egne områder og ikke provosere araberne ved fortsatt å trenge dem bort fra sine hjem.

*

LILLEBRITANNIA VIL OG-SÅ ORDNE MED «MAKTBALANSEN»

Toryenes «forsvarsminister» Enoch Powell glemmer tydeligvis å stikke fingeren i den jord Churchill etterlot sine landsmenn. Under forsvarsdebatten i Underhuset erklærte han at «Storbritannia må sørge for å opprettholde maktbalansen på det europeiske kontinent for å hindre at Vest-Europa ble dominert av en fiende. Den britiske Tysklandshæren danner basis for Britannias innflytelse i Europa, sa Powell, og kritiserte Labourregjeringen sterkt for nedskjæringene av Tysklands-hæren. Da Churchill sammen med Roosevelt fikk stand annen verdenskrig skulle han også ordne med «maktbalansen» i Europa. Resultatet ser en idag da Sovjet har forsynt seg med halve Europa.

*

SECRET SERVICE I «HJEMMEFRONT» INNSATS IGJEN

Sjefene til de norske krigsheltene som gjorde sin inn-

sats etter at den norske krigen var forbi fortsetter sin gamle trafikk med å organisere «hjemmefronter» rundt omkring. Secret Service hviler ikke og det gjør vel kanskje heller ikke dens mange agenter i Norge. Iallfall leser vi følgende interessante meddelelse i AFTENPOSTEN, som naturligvis intet har å bemerke til denne form for britisk og amerikansk innsats: «Britten Harold «Kim» Philby, som en årrekke var sovjetisk spion og klarte å infiltrere det britiske etterrettingsvesen, ga sine russiske oppdragsgivere opplysninger som førte til at en britisk-amerikansk plan om å starte geriljaopprør i Albania ble forpurret og 150 geriljasoldater drept eller tatt til fange, hevdet den britiske søndagsavisen Sunday Times i går.» Det var da han leste dette britenes umulige utenriksminister Brown gjorde skandale.

*

INGEN FORBRØDRING TAKK!

Da alle de deilige demokratiske menneskevenner protesterte fordi en vaktbataljon fra Bonn skulle opptre sammen med franske troppeavdelinger ved en forbrødringsfest i Basel, fant de alltid tjenestevillige myndigheter plutselig frem en gammel lovbestemmelse ifølge hvilken det er forbudt å bære utenlandske uniformer. Den har riktignok sovet godt i mange år, men nu kom den altså til nytte i den europeiske forbrødrings tegn.)

*

EN NARKOTIKAKILDE

er avslørt i Vest-Tyskland. Under en morgenrazzia av det amerikanske militærpolitikaserne i Bamberg ble ni amerikanske soldater arrestert for å være i besiddelse av narkotika. Rusgiften ble også bragt videre fra kaserne til en større «avtagerkrets».

*

DEN GLADE ENKE

Presidentenken Jacqueline Kennedy, som bor i New York, bruker årlig bare til sin garderobe 200 000 kroner.

*

MANGEMILLIONÆREN JOHNSON

Om den nuværende amerikanske president Johnson beretter det amerikanske søndagsmagasin «Parade» at han i sin presidenttid har klart å øke sin formue til 100 mill. kroner.

GLEM IKKE abonnementsfornyelsen for 1968. Og husk at vi også trenger en liten — eller naturligvis gjerne stor — ekstra håndrekning til driften.

Velgernes opprør —

(Forts. fra side 3)

VII.

Man hørte ofte under okkupasjonen: «Det er riktig det Dere gjør. Feilen er at det er Dere som gjør det». Den samme tonen har gått gjennom valgkampen og trontaledebatten i disse dager. Sånn litt på si kjekles der om hvem som var først med de ting, man efterhånden er blitt enige om og nå avgjør i samdrøktighet.

VIII.

Det forlyder at en revisjon av valgloven er på tapetet. Må det være tillatt å anbefale et studium av den vesttyske valglov. Der er man som var først med de ting, kommet langt med det nasjonale samarbeide.

Olaf Holm

KRISTNE VENNER

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — *Kristne Venner* møtes den første fredag hver måned i Collettsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapselig samvær. Møtetid kl. 19.30.

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hanssteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 - Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser:

Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår i Skandinavia
Utlendet kr. 25,— pr. halvår. I nøytralt omfang innenlands: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Løssalg kr. 1,—.

Bruk postgiro nr. 16 480.

Utgiver A/S Folk og Land

Viking Boktrykkeri